

MỘT MẢNH RỜI (4)

(Tâm bút)

□

*/ Nhận thư chị Kim Chi.

Sàigòn, Nov. 15/2017

Thu Vân ơi,

Đọc lá thư đề ngày Nov. 14/2017 8:16 PM của em mà chị không khỏi bùi ngùi cho số phận em và anh Ngọc. Anh không “hứa cuội” đâu. Chẳng qua sức đã tàn và biết chắc chắn rằng đến với em chỉ là gánh nặng cho em, nên anh mới đưa ra những điều khiến em KHÔNG THỂ THỰC HÀNH ĐƯỢC và như vậy em sẽ KHÔNG thấy mình có lỗi.

Chị không bênh vực anh, bởi, lần đọc email em viết ngày May 10, 2017, có đoạn:

“Em vẫn nhớ chị và anh Ngọc, nhưng em chẳng liên lạc anh ấy, thì giờ kín mít không còn phút nào dư dả để kéo violon nên em đành quên anh luôn. Chỉ nhớ chị. Nếu dạo 1974 mà em nhìn về chị thân thiết như bây giờ thì chị em mình đâu có xa cách. Nhưng thôi, chẳng tiếc, nếu dạo đó mà em thân với chị thì chị Lan làm sao để yên cho chị hát ở Duy Tân.”

và khi đọc một email khác, gửi ngày Aug 1. 2017:

*“Em nghĩ, thỉnh thoảng chị cũng nên gọi anh Ngọc xem sức khỏe anh thế nào. Chị mà cắt đứt luôn thì tội cho anh lắm, và coi như chị em mình hết biết tin tức về anh Ngọc. **Em thì không gọi đâu**, nhưng qua chị, em có thể biết tình trạng anh ấy. Nghe chị”...*

thì chị gọi lên Dalat cho anh liền.

Thro những lời anh nói trên phone bữa ấy, chị hiểu là “anh còn yêu em lắm” nhưng không muốn làm khổ em nếu để phải dây dưa với anh thêm nữa. Do lẽ đó mà khi em gọi báo tin em về VN (tháng 6/2017), anh đã yêu cầu em những chuyện em không làm được: **Tức là “Về Dalat sống với anh.”**

Em là người mà anh Ngọc đem cả trái tim dâng hiến, nhưng em không hiểu anh bằng chị, một đứa đã xem anh như người anh ruột (ngay khi còn chị Lan). Gần 60 năm rồi Thu Vân ơi.

Hãy bỏ qua mọi chuyện để chỉ nhớ một điều rất cần thiết và thành thật: **“Anh Ngọc yêu em với trọn trái tim từ buổi đầu gặp em cho đến tận nay.”**

Đừng buồn! Ban đầu lúc nghe em báo tin anh ra đi, chị muốn chảy nước mắt... Nhưng nghĩ lại thì mừng cho anh không còn đau khổ về thân xác và cả tâm hồn nữa. Hãy làm như chị, nên mừng cho anh HẾT NỖ CUỘC ĐỜI này.

Chúc em phấn chấn lên để viết nhiều cho độc giả và cả chị đọc. Sự buồn rầu chỉ mang tới hao mòn sức khỏe em mà thôi, nha em.

Chị luôn nghĩ tới em và mong em vui khỏe cùng hai cháu.

Chị Kim Chi.

[]

***/ Thư gửi chị Kim Chi.**

San Jose. Nov. 15/2017

Chị thương,

Hôm nay trời San Jose mưa rì rả, thật buồn đến thất cả ruột. Nhớ tới anh Ngọc đang nằm ngủ an bình nơi xa, nhớ những ngày trong tháng 11 của 43 năm cũ lần đầu nắm tay anh “bôn tẩu” từ Nha Trang lên Dalat..., nhớ cả bản thân mình hiện tại nhìn theo những chiếc lá vàng bay tới tấp trong mưa gió... thật không chữ nghĩa nào diễn tả cho đủ nỗi u hoài đang dâng trào cuộn cuộn giữa trái tim em.

Em không biết “tương lai” sẽ ra sao? Hai chữ này KHÔNG giống như khi mình còn trẻ nghĩ về “*những tháng năm dài*” sắp tới. Mà, ở đây, nó đồng dạng với mùa Lễ Tạ Ơn, mùa Noel, ngày sinh nhật 31/12, mùa Tết Nguyên Đán sắp đến... Biết bao là thê lương lạnh lẽo! Biết bao là u sầu da diết khi nhìn những chiếc đèn đủ màu đang bắt đầu được giăng lên chung quanh mái ngói nhà người ta.

Em cũng nhớ cái thư email ngắn đã viết cho chị:

San Jose July 31, 2017 lúc 8:43 tối:

Chị ơi, chị khỏe không? Lúc này em bận quá nên không liên lạc với chị. Hôm nay bỗng dưng nghĩ đến chị đặc biệt khi đọc lại những trang đời từ tháng 11/1974 ở dancing Duy Tân Dalat trở đi... đến mùa Tết Đinh Dậu 2017 vừa qua ở Nha Trang với anh Ngọc, có chị từ Sài Gòn ra Nha Trang họp mặt.

Một đời đã lỡ rồi chị ạ, giờ đây em chỉ còn kỷ niệm về anh trong các tác phẩm đã viết thôi.

Em vẫn như vậy đó, rất có tình mà cũng rất lãnh đạm vô tình. Chị có hiểu cho em không?

Thương chị, TV.

***/ Cũng rất nhanh sau đó, em nhận thư chị:**

Sài Gòn, thứ Hai, July 31, 2017 11:56 PM.

Thu Vân thương,

May mắn ghê, chị định email cho em để hỏi xin cái website “đọc truyện TTBG”, cái cũ em cho, chị lỡ bấm xóa mất rồi. Xin em gửi lại và làm ơn dạy cách vào cho đúng địa chỉ nghe em. Không có gì đọc, buồn lắm, và nhớ những lời văn của em ghê đi.

*Chị vẫn thương em. Đúng, em là con người chỉ “làm khổ đàn ông” và bản thân em cũng chẳng bao giờ được hưởng lâu bền hạnh phúc. Số em sinh ra làm đàn ông lụy dù trong tâm hồn em **không cố ý** làm họ khổ nhưng họ vẫn mãi khổ vì em thôi.*

*Chị không gửi thư cho em không phải vì quên em đâu. Em là một con người mà ai gặp qua cũng không bao giờ quên được. **Em đã là như vậy!** Chị luôn nhớ tới em, nhớ những ngày tháng em đau khổ vì chị Lan, nhớ cái bóng bình của em trong mỗi tình trái ngang cùng anh Ngọc. Mặc dù chị quý anh Ngọc như ông anh ruột nhưng từ ngày July. 4/2017 em trở về Mỹ đến nay, chị cũng không còn liên lạc với anh.*

Thôi, chị em mình cứ tiếp tục sống đời cô đơn nhé em. Chị chúc em luôn vui trong cuộc sống với Nó. Còn Âu Cơ dẫu ở xa thì cũng sẽ không bao giờ quên mẹ.

Luôn nhớ về em, cầu mong em có đủ sức khỏe ngồi vào bàn viết để chị và các độc giả thương mến chữ nghĩa em có chuyện kể mà đọc dài dài.

Thương em thật nhiều.

Chị Kim Chi.

Bây giờ qua lá thư vừa nhận của chị, em hình dung rất rõ bốn chữ “*lãnh đạm vô tình*” em viết ở trên.

Chính vì cá chất ấy mà em đã **KHÔNG nhận ra sâu sắc** được cái Tình thủy chung của anh Ngọc. Từ ngày xưa khi mới đi vào đời nhau đã thế, mãi sau này nhiều lần thoáng chốc gặp lại nhau cũng thế, ngay cho đến mùa Tết Đinh Dậu tháng 1/2017 ở Nha Trang hơn hai tháng với anh, bao giờ và bao giờ em cũng vẫn chỉ là một kẻ “*lãnh đạm hững hờ*” “*làm khổ đàn ông*”, **làm khổ anh**.

Cảm ơn chị đã vạch ra cho em thấy cái điều luôn luôn em vẫn “lờ mờ biết” nhưng không còn nhiều kiêu hãnh để “tin” nữa. Nếu không phải là chính chị (người BIẾT RÕ anh, từ gia đình cho đến cá nhân, và là người từng đứng chung sân khấu với anh trong gần 60 năm trước) đưa ra nhận định về anh (trong lá thư em vừa nhận) thì em chẳng dám tin đâu.

Tội cho anh! Thảo nào thời gian gần cuối tháng 10/2017 vừa qua, em đi Washington DC với cô em gái mà lòng thấy bất an và buồn rười rượi, trong óc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến điều bay về Dalat. Khi ấy lại miên man nhớ thời gian tháng 11 năm 2016, em đang sửa soạn mọi thứ để về sống hẳn trong VN, đêm đêm chơi đàn với anh Ngọc trong quán café sắp khai trương cùng Giang...

Mọi thứ y hệt giấc mơ! Một giấc mơ rất buồn và rất đẹp!

43 năm trôi qua như một cái chớp mắt!

Anh đã ngủ yên... Nhưng còn em... Tâm hồn vẫn thấy chao đảo. Ngắm đi ngắm lại nhiều mặt của kỷ niệm trải dài suốt 43 năm đằng đẵng, thấy, “*lần-khởi-đầu đi-vào-đời-nhau*” cũng CHẴNG KHÁC NÀO “*lần-kết-thúc-đi-ra-khỏi-đời-nhau*”... Bàng hoàng như cơn mộng. Cay đắng như sự thật nát lòng.

Chị ơi, buổi sáng cuối cùng của cái lần LẠI “*nắm tay nhau bên tàu giang hồ*” ấy, (vào một ngày giữa tháng Ba 2017), trong căn phòng nhà Dì ở Nha Trang, em ngồi phụ với anh thu dọn tất cả các bản nhạc, các đĩa hát, các tấm ảnh, xếp vào thùng giấy, chuẩn bị cho một cuộc chia tay vĩnh viễn. Một tờ photocopy màu trắng rơi ra. Em cầm lên, đọc hàng đầu tiên, thấy đó là lá thư email em gửi anh một ngày đã lâu, gần chín tháng sau khi bé Nga đã chết (được Ngọc Sáng in ra trao cho anh).

Anh giờ tay giật:

“Trả lại cho anh! Của anh mà!”

Vẻ mặt anh thật nhiều đau khổ, đôi mắt ứa lệ.

Em không nhớ trong ấy viết gì nên không trả, chỉ nói:

“Của anh, nhưng đây là thư em viết, em xin giữ làm tài liệu khi cần mai sau.”

Anh buông tay, mắt vẫn còn ướt:

“Anh cất kỹ nó từ mấy năm qua, nhưng bây giờ em muốn thì cứ giữ.”

Lá thư này, năm ngày sau về tới Mỹ, em mới đọc, tâm trạng cực kỳ xúc cảm trên từng câu từng chữ đã viết. Bây giờ em mới chợt nhận ra “*tại sao nó được anh giữ gìn rất kỹ. Tại sao anh kéo dài được cuộc sống đọa đày thêm đến 5 năm.*”

*

**

***/ Lá thư năm xưa (em viết, sau khi nhận tin bé Nga đã chết):**

Cali, Oct. 30/2011, thứ Bảy.

Anh vô cùng thương mến,

Được chuyện trò với anh qua điện thoại lúc này, em thấy thật nhẹ lòng.

Giống như đã nói với anh, anh đang là HÌNH ẢNH NHÂN VẬT CUỐI CÙNG của đời sống tinh thần (Văn Chương, Âm Nhạc, Nghệ Thuật) của em, xin hãy để cho em bầu vú mà kéo lê kiếp sống thực tế quá ư mệt mỏi cùng đường hiện tại ở Mỹ.

Quả thật em đang cùng đường anh ạ. Cô đơn trên đủ mọi mặt, chính xác ở cả hai nghĩa đen và bóng của từ ngữ ấy. Chỉ duy Âu Cơ là điểm bầu vú duy nhất (như anh từng có bé Nga bên cạnh), nên em HIỂU được anh rất rõ trong nỗi đau khổ mất mát lớn lao này.

Nhưng, anh cũng nên cần biết một điều khác nữa: “*Chính anh lại là điểm bầu vú cho em về một thế giới đang DẪN DẪN BIẾN MẤT HẸN.*” Đó là cái thế giới mình từng sống, từng có mặt, thời gian mà những CON NGƯỜI MỚI của thời đại hôm nay KHÔNG THỂ NÀO hiểu được.

Trong suốt tám tháng (từ July 1974 – Mar. 1975) khi còn là người tình, đứa con, người bạn và người vợ của anh, em CHƯA xin anh điều gì hết. Bây giờ thì em xin:

“Anh hãy cố KHÔNG ĐƯỢC để cho tinh thần suy nhược bởi vì anh vẫn còn có em, có Ngọc Sáng và Âu Cơ cạnh bên.” Em sẽ trở về Dalat. Ước mơ này luôn luôn làm phấn khởi cho em và Âu Cơ kể từ khi hai mẹ con chấp hành cuộc sống cô đơn (từ 1995).

Mùa hè 1997, trong một bài viết về cuộc gặp gỡ của chúng ta tại Dalat, có đoạn thể này, em gửi anh đọc lại:

(...) “Giọng anh trầm xuống:

“Duy đối với em, anh không lúc nào vui được lòng hối hận. Kể từ ngày 4/5/1975 em bỏ Dalat ra đi, đôi lần hiếm hoi gặp lại, anh luôn nghĩ rằng đó là LẦN CUỐI. Vì thế trong cuộc gặp gỡ lần đầu với anh Trần Nghi Hoàng tháng 1 năm 1993, anh không dần được cảm xúc, nói ra hết với em (khi anh TNH đã vào phòng ngủ) những gì đè nặng trái tim trong nhiều năm trước.

(Anh ngừng một chút).

“Xin em tha thứ cho anh điều ấy. Nhất là tha thứ cho anh tất cả những tan vỡ em đang gánh nhận trong cuộc hôn nhân với anh TNH.”

Anh uống cạn cốc rượu, lại rót thêm cho anh cốc khác và cười nhẹ:

*“Năm xưa anh bị lầm lẫn khi đòi hỏi nơi em vai trò làm vợ mà quên mất rằng em còn là một người nghệ sĩ. **Tiếng đàn em là của đám đông** chứ không chỉ riêng anh sở hữu. Vì vậy mà anh mất em.”*

Tôi chợt hiểu:

*“Năm nay em là nhà văn, có phải **những gì em viết ra là của chung độc giả?**”*

Anh la lên:

*“Đúng! Câu chuyện Nhật Nguyệt không còn phải là của anh hay của em, mà là **của chung thiên hạ**. Tất cả những gì phơi bày thành chữ nghĩa nói lên một điều rất rõ rằng kỷ niệm giữa hai chúng mình **không còn là của riêng chúng ta.**”*

Trong điệu nói anh, tôi nghe ra một nỗi đờn đau sâu kín. Anh tiếp:

*“Ngày xưa em không mơ anh đem cho danh vọng tiền bạc, mà chỉ mơ một mảng trời riêng được cùng anh yên ổn. Ngày nay, 7 năm làm vợ TNH, anh biết trong em cũng chỉ niềm ước mơ đơn giản ấy. Vậy mà **cả anh lẫn anh TNH, chẳng ai mang lại được điều ấy cho em.**”*

Anh cúi đầu, đưa hai bàn tay nín lấy những lọn tóc trên trán:

*“Giờ đây anh không biết em đi tìm cái gì, hay chạy trốn cái gì. Nhưng có một điều anh vẫn chủ quan tin rằng nguyên nhân lôi kéo bước chân em trở về Dalat là **VÌ ANH** hơn tất cả. Em muốn sẽ chia cùng anh những khổ đau đang gánh nhận. Tại sao có điều ấy? Bởi vì em biết rằng anh đã yêu em và hiểu em ghé góm trong hai mươi năm cũ và giờ đây vẫn quan hoài trên hết bất cứ niềm vui hay nỗi buồn nào của em.”*

Anh thở dài:

“*Vậy mà rồi anh chẳng làm gì được cho em ngoài những bữa rượu quy tụ bạn bè, giúp em quên đi mọi niềm thống khổ. Muốn đời anh vẫn không thể sánh bằng em trên mọi nổi. Nhất là, theo với sự đau đớn cùng tột giai đoạn này, em vẫn chỉ vượt xa anh trên những chịu đựng riêng.*”

Tôi ngẫm thật nhanh những lời anh nói và nhận thức với lòng “quả không sai là mấy”. Càng trong cơn khốn cùng, con người lại càng có khuynh hướng muốn tìm đến với kẻ khác. Nhưng tôi, người đàn bà rất kiêu hãnh trong những cưu mang sâu kín, khó lòng tìm ra trên đất Mỹ một người thân, người bạn để cùng chia sẻ. Đôi khi, ở nơi xa xôi đó, nghĩ về TNH, nghĩ về anh, tôi nghe lòng buồn rười rượi. Có điều tôi biết, CHỈ MỖI ANH trong hiện tại cuộc đời này là tôi muốn kể hết cho nghe mọi nổi. Giờ đây, anh không còn là của tôi như trong 22 năm cũ. Anh không chống đỡ cụ thể giùm tôi những bề bàng định mệnh. Nhưng thật, CHỈ ANH DUY NHẤT mới thấm cảm sâu đậm bằng chính kinh nghiệm máu xương những gì tôi đang hứng chịu trong cuộc sống. CHỈ ANH THÔI, tôi biết, sẽ nghiêng mình trân trọng trước những thống khổ đã từ lâu và bây giờ vẫn còn đang đổ ập lên hai vai tôi.

(Hết trích bài viết)

(Trở lại lá thư).

Anh thương mến,

Anh đã nói đúng: Nguyên nhân lôi kéo bước chân em quay về Dalat là “*vì anh hơn tất cả*”. Nhưng không phải chỉ dạo mùa hè 1997 ấy thôi mà là “*luôn luôn ở những mùa hè kế tiếp*”, em trở về Dalat là vì ANH trên hết, đến nổi, khi nhận ra điều ấy, em đã tự an ủi chính mình bằng câu nói: “**Kiếp nào em đã nợ anh!**”

Chỉ NGAY BÂY GIỜ em mới hiểu “*tại sao*” có tình trạng tìm về Dalat vì anh:

“Anh là biểu tượng LỚN NHẤT và CUỐI CÙNG cho một thế giới đã mất của em, một thời thanh xuân rực rỡ trên đủ mọi mặt hạnh-phúc-đau-khổ-danh-vọng-tình-yêu không bao giờ còn quay trở lại...”

+ Anh cũng còn (nói theo kiểu Âu Cơ trong một bài viết của nó) ĐẠI DIỆN cho nhân vật Ashley phía Miền Nam thua trận mà nhân vật Scarlett (Gone With The Wind) cứ mãi đi tìm cái bóng ám ảnh dù cuộc nội chiến Nam Bắc Mỹ đã chấm dứt. Nếu giờ đây cái biểu tượng ấy mất đi thì có nghĩa “**tất cả cuộc đời quá khứ (trên hết là Âm Nhạc) đã bị chặt CHẶT ĐỨT trước mặt em.**”

Anh có hiểu điều ấy không?

Ở Mỹ, nhất là trong giai đoạn cùng cực này, đôi khi nghĩ về anh và cái chết bé Nga, em thấy thương anh vô cùng và chỉ muốn bay về Dalat ngay để ngồi cạnh anh, nắm chặt tay anh dù chỉ trong im lặng, không cần nói lời chia sẻ...

Anh ạ, em sẽ trở về. Anh hãy chờ em và Âu Cơ. Hai chữ Thủy Chung, có lẽ bây giờ sau 37 năm bị Thời Gian xóa nhà hết tất cả kỷ niệm, anh KHÔNG THỂ phủ nhận là CÓ trong trái tim và con người em?
Em thăm anh và Ngọc Sáng. Hãy “nghe lời” em mà cố ăn uống nhiều hơn chút nữa.
Em của anh, Thu Vân.

*

**

Chị Kim Chi ơi,

Như em đã viết ở bài trước, chị là một “nhân vật”, cũng là “nhân chứng” cho cuộc tình Nhật Nguyệt Buồn Như Nhai kéo dài 43 năm ròng rã. Chị biết hết, nhìn thấy hết, định giá được hết trên đủ cả ba nhân vật (Thu Vân - anh Ngọc - chị Lan) trong cái vòng tròn liên hồi chạy đuổi.

Chị muốn “bênh” hay “bỏ” ai cũng là quyền của chị, một chứng-nhân-độc-giả.

Chỉ một điều cả hai chị em mình đều không thể phủ nhận (cho dù trong vai trò “người chứng” hay “nhân vật”, “nhà văn” hay “độc giả”):

-Trong cái Sống, anh luôn luôn “trôn chạy” chị Lan để tưởng nhớ tới em.

-Ở cái Chết, anh lại “trở về” với chị Lan trong nắm mồ đã đắp cạnh Chị (từ lời anh xin Lê Minh -con gái chị- làm sẵn) khi chị Lan qua đời mùa đông năm 2000 (muời bảy năm trước).

Đó có phải là Định Mệnh? ***Định mệnh hẳn rõ ở điều “Thủy-chung em vẫn chỉ là một bóng ma đi qua đời anh rồi biến mất”?***

Câu nói “*Cái gì của César phải trả lại cho César*” đã được viết ra trong tập nhật ký dạo tháng 3/1975 đau buồn sống trong căn nhà Số 2 Nguyễn Hoàng Dalat.

Sự “*tự nguyện trả anh lại cho chị Lan bằng sự bỏ đi của mình*” cũng đã được em thực hiện trong cuộc tình đầy nước mắt thuở đó bằng những lời như sau:

“*Việc gì rồi cũng phải có hồi kết thúc. Khác chẳng là sự GIỮ LẠI HAY KHÔNG trong lần chung cuộc cái ấn tượng, kỷ niệm đẹp về nhau.*”

Thương chị, TV.

[]

Trần Thị Bông Giấy.
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Sáu Nov. 17/2017 8:37 AM).

[]